

Chùm Phượng Vĩ

Hà Trang Đài

Không biết từ bao giờ, cứ mỗi độ hè về người ta thường thấy một cô bé ngồi bên gốc phượng lặng lẽ nhặt hoa, hàng phượng cao to, những cánh phượng hồng đỏ rực một góc trời.

Học đến lớp 10 thì bà mất, mẹ Ly ốm đau phải chật vật mới có đủ tiền học cho ba em nhỏ và bữa cơm đủ dạ hàng ngày. Nhìn những tà áo trắng của các bạn hai buổi đi về, lòng cô bé cảm thấy nao nao, có một chút gì đọng lại trên cổ Ly - nghèn nghẹn. Cánh phượng hồng ngày xưa Ly thường ép vào trong vở, cánh phượng hồng lưu luyến mỗi bước chân đi, giờ đây cũng với những cánh hoa mộc mạc đơn sơ này Ly nhặt để kiếm tiền giúp mẹ...

Có tiếng xào xạc của lá khô rồi tiếng bước chân nhè nhẹ, Ly thấy một thanh niên cũng đang nhặt hoa:

"Anh ta cũng nhặt hoa để bán như mình chẳng?" Cô bé tự hỏi và ngạc nhiên bước đến gần. Ở không anh đang ép hoa vào trang tập. Ly chợt buồn và giận mình, ai cũng hạnh phúc, cũng được đi học, cánh phượng của người ta là khung trời mơ ước, là cánh bướm hồng đậm nét tuổi học sinh, chỉ có một mình Ly thôi mới dùng những cánh hoa này để kiếm tiền... Chợt Ly muốn khóc rồi Ly nghe tiếng anh, giọng trầm ấm lạ lùng:

- Tôi có thể nhặt hoa giúp cô được không?

Ly tròn xoe đôi mắt trong đó chứa đựng sự ngạc nhiên pha lẫn nỗi buồn tủi. Cô bé nói rụt rè: - Anh có biết là tôi nhặt hoa này để...

- Tôi biết chứ, từ ngày về đây để ôn bài thi, hôm nào tôi cũng thấy cô nhặt hoa ở con đường này... Anh cười thật hiền rồi nhanh tay cầm một cành phượng để vào trong túi. Anh nói: - Tôi tên là Minh, còn cô tên Ly phải không? Cô học lớp mấy rồi?

- Dạ, lớp 10, nhưng đã nghỉ học rồi...

Từ đó mỗi ngày Ly đi nhặt hoa, bao giờ Minh cũng ra trò chuyện, anh hỏi về ruộng lúa, về cây cầu nhỏ, anh ngồi hàng giờ để nghe Ly kể chuyện học ngày xưa, về thầy cô bè bạn, về cái ao sen phẳng lặng mà năm nào cô bé sụt bùn để lấy khí mê-tan... Anh cười tươi và mở to mắt như lạc vào thế giới lạ lẫm. Không biết từ bao giờ, mỗi khi anh đi vắng, Ly cảm thấy buồn và nhớ, Ly sợ một ngày nào đó, anh biến đi như trong truyện cổ tích, lúc đó chắc Ly buồn ghê lắm.

Một hôm cô bé tâm sự với anh về gia đình, về mẹ của em. Sau cùng cô ngược đôi mắt to trong sáng nhìn cây phượng đỏ, tiếng cô bé thoảng như trong mơ:

- Em ước mong được đi học tiếp. Hàng ngày sau khi học bài xong làm việc xong, em sẽ thấp đèn đọc sách, nhưng...

Cô bé cầm cành hoa che miệng cười:

- ...Ước mơ đó có lẽ xa quá anh nhỉ?

À, anh có thích đọc sách báo...

Ly thấy mắt anh như xao động, anh đáp nhanh: - Ồ, có chứ... Rồi anh nhìn Ly thật lâu như cố tìm một cái gì sâu xa trong đôi mắt cô bé...

Tiếng xe ngừng lại bên gốc phượng phá vỡ sự yên tĩnh của buổi trưa hè. Một cô gái gọi Minh về Sài Gòn,

hình như họ đã quen nhau từ lâu lắm. Cô gái đó hỏi anh luôn miệng và kể chuyện ở Sài Gòn trong những ngày vắng anh. Anh cười, cô ấy cũng cười. Ly thầm nghĩ chắc có chuyện gì vui lắm, Ly nghiêng mình bên gốc phượng nhật hoa như lẩn tránh ánh mắt của mọi người. Trong cô bé có nỗi lòng xót đau và cam chịu.

Minh cầm vội quyển Áo Trắng đến bên Ly, giọng anh vẫn ấm áp như thuở nào. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt buồn ngấn nước của Ly như muốn nói điều gì... Sau cùng Ly nghe tiếng anh thoảng bên tai:

- Cô ấy là Linh bạn anh, cô gọi anh về chuẩn bị thi... Còn cái này - anh cầm quyển sách ấn vào tay Ly - anh tặng Ly làm kỷ niệm. Sau khi thi rồi, thế nào anh cũng về thăm Ly mà, đừng buồn nữa... thôi anh đi...

Ly bàng hoàng, có cái gì như buồn như tủi len lỏi trong tim. Nhìn theo chiếc xe lướt êm đềm trên con đường vắng. Ly tự hỏi: "Thùy Linh, người bạn gái mà anh thường kể cho Ly nghe đó sao?" Ly chợt thấy cay cay nơi khóe mắt, một cơn gió thoảng qua làm cô bé bừng tỉnh Ly nhìn xuống quyển sách anh trao - một chùm phượng vĩ đỏ rực làm Ly choáng ngợp - cô bé ngược nhìn cây phượng như cố tìm một niềm tin nào đó.

Mùa hè đã cho Ly nhiều kỷ niệm, những cánh phượng hồng là nhịp cầu tre để Ly gặp anh, xây nên bao kỷ niệm êm đềm rồi để lại nỗi buồn trống vắng. Những ngày kế tiếp trôi qua, bóng dáng những tà áo trắng thưa dần rồi mất hẳn - Họ đã chính thức nghỉ hè...

Hàng ngày người ta vẫn thấy một cô bé nhỏ nhắn ngồi nhặt hoa thỉnh thoảng lại nhìn cây phượng vĩ như lo lắng điều gì. Phải chăng cô sợ mùa hè qua đi cây phượng sẽ không còn hoa nữa? Hay cô sợ thời gian qua mau, những cánh phượng phai tàn... "người ấy" sẽ quên đi cô bé quê mùa ngày ngày nhặt hoa đi bán?

Hà Trang Đài
(Marie Curie)